

A csend verse

Foky István

*A régi barátok útjai szétváltak, és
kezünkben számtalan esengő tollal
békítem egyetlen vágyam, hogy
kibéküljek a dologgal,
azzal, hogy a fenyő tetején fészkelő
rigó
egyszer nagyon, nagyon messze rebben, mint
lehunyó
szempilládon az álom rebben.*

*A vadvizek táncát ringatja ezernyi
vad szenvedéllyel az idő. Messze? Mi?
Az út, vagy az emberekre
lebukó alkonyat hurcol megbékülést?
Nem... nem! A forró föld ölében a tavasz
számtalan titkával szalad,
mint megtépett garabonciás, ki kiáltja:
van új a Nap alatt!*

*És a tengeröblök csendjét ha áhítom —
nem vagyok barátságatlan,
aki elkötyavetyél hiú ábrándokat.
Zsebemben összegyűrt papíron pár sor...
... meggyógyulsz, meglásd. A Világ is kibékül
veled. Várom...! Már nem társtalan,
a csendes, halkszavú barátokat,
akik rámosolyogtak párszor, amikor
éreztem, hogy már csak
élnem szabad.*

Szubotica, 1961. április 2-án.